

pietatis stimulis ductus, elemosynas confert, aut in qua quiescit fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis à turpis lucri cupiditate inductum, non solum ab avaritia suspicione, & vitio, verum etiam à furti crimine, unde restitutioni subjacet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura hujusmodi venit, graviter offensi, ab elemosynis ad celebrandas Missas amplius offerendis sese abtineant.

§. 3. Execrabilem hujusmodi abusum alicubi sentium irrepretem detestantes Romani Pontifices Prædecessores nostri, de consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum à quolibet sacerdote, stipendio, seu elemosyna majoris pretii pro celebratione Missæ à quocumque accepta, non posse, alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendium, seu elemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti Missam celebranti, & consentienti, se majoris pretii stipendium, seu elemosynam accepisse indicasset.

§. 4. Ea propter vos, Venerabiles Fratres, in Apostolici ministerii, & sollicitudinis nostræ partem adictos, rogamus, & maximopere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, enitami, ne ea postis amplius pervagetur, sed ut penitus extingatur. Ab avaritia enim, tanquam à radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, eraverunt à Fide, & interverunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quæ conceptam apud omnes Sacerdotales dignitatis, perfectionisque opinionem magis inficiat, evellatque. Avaritia opibus Deum posthabere, ac servare Mammonæ docens, efficit, ut avari hereditatem non habeant in Regno Christi, & Dei. Quod si hæc in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in Ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuncium miserum, qui in sortem Domini vocati, qui Deo mancipati sunt? Quid quod non per mundana lucra, sed per Altaris ministerium, tam fordidè, & cum sanctissimarum legum contemptu, & cum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam præcipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovium cura demandata est, non solum ut verbo, & exemplo præeant, Christi litis bonus odor in omni lo-

co, unde Populi vestigia vestra sequantur; verum etiam in Ecclesiasticis primum, deinde Laicos viros ab infectis vitiorum palucis averteant, per viam mandatorum Dei ad cœlestia Ovile currere doceatis.

§. 5. Quoniam autem ita comparatum est, ut præsentis poenæ metu salutaribus monitis facilius obtemperetur, per Edictum in vestris Diocœsibus proponendum, assignandumque, universis notum facite, quemcumque, qui elemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis quemadmodum locorum consuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens; Missas, retenta sibi parte earundem elemosynarum, seu stipendiorum acceptorum, sive ibidem, sive alibi, ubi pro Missis celebrandis minorâ stipendiâ, seu elemosynâ tribuatur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Sæcularem, præter alias arbitrio vestro irrogandas poenas, Excommunicationis poenam, Clericum vero, sive quemcumque Sacerdotem, poenam suspensionis iplo facto incurrere; à quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvi possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suæ, posthac bene consultum velit anime suæ, nec tam salutare leges, censuræ Ecclesiasticas parvipendat. Interea Fratritatibus vestris Apostolicam benedictionem, in populos etiam cura vestra commissos redundaturam, peramanter impertimur.

§. 6. Volumus autem, ut præsentium Litterarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die 30. mensis Junii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus nostri anno primo.

D. Cardinalis Passioneus, auctoritate sua, Cardinalis, Legatus, & Nuntius, &c.
De Missæ celebratione in Oratorii privati, vide supra circa 1. Ecclesiæ Præceptum, ad Tom. 1. Part. 3.

De abutentibus Sacrificio Missæ ad sortilegia, vid. supr. circa Confessarios sollicitantes, ad Tom. 2. Part. 3.

De non promotis eam celebrantibus, supr. circa Sacramentum Penitent ad Tom. 1. Part. 4.

Religionis cultus, et ceremoniarum celebratio, etc.
CIR-

CIRCA MISSIONARIOS,

Ad dict. Tom. 3. Part. 3.

De Ritibus seu Cæremoniis Sinenfibus.

BENEDICTUS PAPA XVI. Ad perpetuam rei memoriam.

EX quo singulari providentia factum est, ut Orientalium, & Occidentalium Indiæ Regionem Europæ innotesceret, Apostolica Sancta Sedes, quæ ab ipsis Ecclesiæ incumbulis Evangelicæ veritatis lumen ubique diffundere, & illud ab omni erroris umbra servare maximo studio curavit, in his quoque novissimis temporibus Evangelicos Operarios in antedictas Regionibus sedulo misit; ut Idololatria ibi late dominante funditus eradica, Christianæ Fidei semen opportune spargerent, atque horrentes illos, & incultos campos in fertiles, florentesque vineas, uberrimos æternæ vitæ fructus daturas, commutarent. Ex Regionibus autem illis, quas Sancta Sedes præ cæteris ante oculos habuit, fuit profecto amplissimum Sinarum Imperium: in quo quidem negari non potest, quin Christiana fides progressus ingentes fecerit, longe etiam majores factura, nisi coorta inter Operarios à Sancta Sede illac missos discordia, cursum intercidissent.

§. 1. Occasionem discordiæ ejusmodi dederunt Cæremoniæ quædam, & Ritus, quibus Sinenfes, ad Confucium Philosophum, & majores suos honoribus prosequendos, uti consueverunt: nonnulli ex Missionariis contendent, eas esse Cæremonas, & Ritus mere civiles, adeoque concedendos iis, qui relicto Idolorum cultu, Christianam Religionem amplectebantur; contra vero alii eos, utpote superstitionem olentes, sine gravi Religionis injuria permitti nullo modo posse assererent. Quæ sane controversia multis annis Apostolicæ Sedis curam, & sollicitudinem ad se traxit; cum id maxime caveat, ne zizaniam in agro Dominico radices agant, aut, si forte egerint, eæ, quam cito fieri potest, evellantur.

§. 2. Primo itaque ad Sanctæ Sedis Tribunal Causam hanc detulerunt ii, qui Cæremonas illas, & Ritus Sinos superflitione imbutos suspicabantur. Super illis Dubia nonnulla propolita fuerunt Congregationi de Propaganda Fide, quæ anno 1645. comprobavit responsa, ac decisiones Theologorum, qui Cæremonas, & Ritus eisdem superstitione revera infectos judicarunt. Proinde Innocentius Papa X. ad præfatam Congregationis preces, omnibus, & singulis Missionariis, sub poenâ excommunicationis late sententiæ, sibi, ac Sanctæ Sedi reservatæ, mandavit, ut

responsa, ac decisiones prædictas omnino observarent, easque ad praxim deducerent, donec sibi, & Apostolicæ Sedi aliter visum non esset.

§. 3. Verum paulo post ab aliis ejusdem Missionis Operariis alia dubia de iisdem Ritibus, & Cæremoniis ipsimet Congregationi de Propaganda Fide fuerunt exhibitæ, ex quibus Cæremoniæ ipsæ, Ritulque nullam in se superstitionem habere videbantur. Negotium itaque hujusmodi ab Alexandro Papa VII. Sacræ Inquisitionis Congregationi commissum fuit: quæ prout varia, diversaque ratione fuerat sibi de eisdem Cæremoniis expolitum, alias quidem, tanquam mere civiles, & politicas, esse permittendas, alias vero minime tolerari posse judicavit; idemque Alexander Pontifex anno 1656. hanc sententiam probavit, & confirmavit.

§. 4. Sed ecce tertio ad Sanctam Sedem hæc eadem controversia. Cum plura Dubia Sacræ Inquisitionis Congregationi propolita fuissent, illud quoque ab ea quæsitum fuit, utrum adhuc vigeret Innocentii Papæ X. præceptum, quo sub poenâ excommunicationis late sententiæ mandabat observantiam reiponitionum, ac decisionum, quæ à Congregatione de Propaganda anno 1645. ut supradictum est, emanaverunt. Præterea, an, stantibus recens expolitis dubiis, earum praxis retinenda foret: cum præsertim obillare videtur Decretum Sacræ Inquisitionis, quod ab ea emanavit anno 1656. super quæsitis nonnullis, diversa ratione, aliisque circumstantiis propolitis ab Operariis Apostolicis in Sinarum Regno comorantibus. Respondit ad hæc Sacra Inquisitionis Congregatio anno 1669. prælatum Congregationis de Propaganda Fide Decretum adhuc vigerè, habita ratione rerum, quæ fuerunt in dubiis expolite; neque illud fuisse circumscriptum à Decreto Sacræ Inquisitionis, quod anno 1656. emanavit; imo esse omnino observandum juxta quæritâ, circumstantias, & omnia ea, quæ in antedictis Dubiis continerant. Declaravit pariter, eodem modo esse observandum prædictum Sacræ Congregationis Decretum anni 1656. juxta quæritâ, circumstantias, & reliqua in ipsis expressa. Hoc autem Decretum Clemens Papa IX. comprobavit.

§. 5. Cum autem omnia præfata Decreta pro varia rerum expositarum ratione fuerint facta, ac promulgata, tantum absuit, ut Rituum Sinenfium controversia finem obtineret, ut magis illa vires, & incrementum acquireret. Nam scitis Evan-

Evangelicis Operariis in partes, adducta res fuit in acriorem animorum, ac sententiarum contentiōnem. Atque hinc, non sine gravi scandalo, magnoque Fidei damno, consecuta est prædicatio non uniformis, & non eadem ubique Christianorum illorum disciplina, & institutio. De his autem absurdis certior factus Innocentius Papa XII. Prædecessor noster, id muneris sui omnino esse putavit, ut perniciosissimæ adeo disidiis finis daretur; proinde exactam, maximeque accuratam totius hujus controversiæ discussionem Sacræ Inquisitionis Congregationi commisit. Cumque nihil intentatum reliquisset, quo sinceram facti notitiam obtineret, firmata quoque fuerunt de illius mandato summa cum diligentia quæritæ, quæ per eandem Sacram Congregationem resolverentur.

§. 6. Quæstionum illorum examen Innocentii Papæ XII. mors interceptit. Clemens autem XI. qui successit, Prædecessoris sui zelo plenus, coram se quæstionum eorundem examen fieri voluit. Quamobrem post diuturnam, maturam, & accuratissimum rei discussionem, post auditas ex utraque parte rationes, quibus libere producendis unicuique locus amplissimus datus fuit, idem Clemens Papa Undecimus anno 1704. confirmavit, & Apostolica auctoritate comprobavit præmemorata Sacræ Congregationis responsiones ad omnia, & singula quæsitæ proposita, quibus Ritus Sinenſis, utpote superstitione imbuti, prohibebantur; mandavitque, præfatas responsiones ad Carolum Thomam de Tournon, Antiochie Patriarcham, Commissarium, & in Sinarum Regno Vilitatorem Apostolicum transmitti; ut nimirum exactam eorundem observantiam omnibus, & singulis Missionariis, pœnis quoque Canonici in refractarios indictis, præciperet.

§. 7. Promulgavit quidem Patriarcha Antiochenus decisionem Apostolicam, addito Decreto, quo ab universis ejus observantiam exigebat. Cum autem illam tentassent eludere, varisque inanibus rationibus effugere ei, qui Sinenſis Ritus tanquam politicos, ac mere civiles propugnarent, prædictus Pontifex Clemens XI. Decreto, quod per Sacræ Inquisitionis Congregationem emanavit anno 1710. præcipit omnimodam, & inviolabilem eorundem responsionum abs se Apostolica auctoritate confirmatam observantiam, & alia quæ Decreto ipso continentur, quod est tenoris sequentis:

§. 8. Decretum super omnimoda, ac inviolabili observatione Responsorum, alias in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinenſium à Sacra Congregatione datorum, & à Sanctissimo approbatorum cum aliis Ordinationibus.

Feria 5. die 25. Septemb. 1710. In Congregatione Generali Sanctæ Romæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Quirinali coram Sanctissimo Domino nostro Domino

Clemente Divina Providentia Papa XI. ac Eminentissimis, & Reverendissimis Dominis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generalibus Inquisitoribus à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis.

Idem Sanctissimus Dominus noster in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinenſium, auditis, tam in Congregationibus anno præterito non semel, quam in aliis mensis, & anno præsentibus pluries coram Sanctitate sua adhibitis, præfatorum Eminentissimorum, & Reverendissimorum Dominorum Cardinalium, qui rem mature, ac diligentissime discussurunt, sententiis, decrevit, & declaravit, responsa alias in Causa hujusmodi ab eadem Congregatione data, & à Sanctitate sua die 20. Novembris 1704. confirmata, & approbata, necnon Mandatum, seu Decretum ab Eminentissimo, & Reverendissimo Domino Domino Cardinali de Tournon, tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, & Vilitatore Apostolico Generali in Imperio Sinarum die 25. Jan. 1707. hæc de re editum, ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, inconculse, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis, observanda esse, quovis contra faciendi quæsto colore, seu prætextu penitus sublato, ac potissimum non obitante quacumque appellatione à quibusvis Personis, sive Secularibus, sive Regularibus, etiam specificis, & individua mentione, & expressione dignis, ac quavis Ecclesiastica dignitate fulgentibus, ad Sedem Apostolicam interposita, quam propterea Sanctitas sua rejiciendam esse decrevit, ac re ipsa rejecit.

Porro cum idem Dominus Cardinalis de Tournon in suo Mandato, seu Decreto supra dicto Apostolicæ decisioni die 20. Novembris 1704. late se expresse inhærere professus fuerit, Sanctitas sua ulterius declaravit, ipsum Mandatum, seu Decretum, una cum censuris in eo contentis, ad normam eorundem responsionum accipiendum esse, itaut nihil per illud responsis præfatis additum, seu detractum fuisse censendum sit, ac omnia, que in eis intunt, etiam in Mandato, seu Decreto prædicto inesse intelligantur.

Cæterum Sanctitas sua, tamen si non sine ingenti animi sui moerore acceperit, quod humani generis hostis multiplicia in die zizania in latissimis illis Regionibus superseminare non cessat; non tamen propterea in eis Catholice Religionis propagandæ saluberrimum, ac sanctissimum opus nullatenus desereret volens, sed illud majori, quam potest, animi contentione, ac studio, illicque potissimum disidiis, quibus inibi Christianæ Fidei seges veluti spinis suffocatur, prorsus submotis, ardentius semper, & enixius promovere cupiens; congruam super præmissis, aliisque ad ea pertinentibus instructionem confici, illamque dicto D.

Car-

Cardinali de Tournon, quatenus adhuc in illis partibus commoretur, sin minus, illi, qui ejus loco deputatus fuerit, necnon Episcopis, & Vicariis Apostolicis, earundem partium transmitti mandavit, qua non minus debite Apostolicorum Decretorum executioni, quam Missionariorum concordia; Evangelicæ veritatis prædicationi, atque animarum saluti opportune consulatur.

Demum, ut nimia illi de his rebus scribendi licentiæ, quæ non sine Fidelium scandalo inter Partes diuturna contentione exasperatas invaluit, modus imponatur, Sanctitas sua districte præcepit omnibus, & singulis cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam de necessitate exprimeudæ, Regularibus, aliisque quibuscumque secularibus Personis, tam Ecclesiasticis, quam Laicis, cujuscumque tandem status, gradus, conditionis, & dignitatis existant, ut in posterum non audeant sub quovis, quæsto colore, vel prætextu, imprimere, vel quoquo modo in lucem edere Libros; Libellos, Relationes, Theſes, Folia, seu scripta quæcumque, in quibus ex professo, vel incidenter de Ritibus Sincis hujusmodi, vel de controversiis de super, seu illorum occasione exortis quomodolibet tractetur, sine expressa, & speciali licentiâ à Sanctitate sua, seu pro tempore existente Romano Pontifice in Congregatione supra dictæ Sanctæ, & Universalis Inquisitionis obtinendæ. Ut autem ejusmodi prohibitio inviolabiliter observetur, eadem Sanctitas sua voluit, & declaravit, contravenientes quocumque excommunicationis late sententiæ; Regulares vero etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis ipso facto absque alia declaratione incurrere; & nihilominus aliis etiam pœnis Sanctitatis suæ, & Successorum suorum Romanorum Pontificum arbitrio insignendis subjacere. Libros porro, Libellos, Relationes, Theſes, Folia, ac Scripta quæcumque, quæ in futurum contra præsentis prohibitionis tenorem edi contigerit (citra ullam aliorum hæcæus edictorum approbationem, super quibus opportune providebitur) pro expresse prohibitis haberi voluit, absque alia declaratione, sub pœnis, & censuris in Regulis Indicis Librorum prohibitorum contentis. Impresores vero, præter Scriptorum sic impressorum amissionem, pecuniariis, aliisque corporalibus pœnis, juxta criminis gravitatem, teneri mandavit. In contrarium facientibus, non obstantibus quibuscumque, Joseph Bartolus, Sanctæ Romanæ, & Universalis Inquisitionis Notarius.

§. 9. At vero, nec Decretum hujusmodi ad difficiles animos subjiciendos valuit. Itaque Clemens idem Papa XI. quo illos tandem aliquando frænaret, Constitutionem anno 1715. evulgavit, qua solemniter iterum confirmavit antedictas Sacræ Inquisitionis responsiones, eaque exacte, & ad animum observari mandavit, præclusis omnibus sine effugiis, quibus perfectam earum observantiam

contumaces homines aliquo pacto evadere potuissent; & est tenoris, qui sequitur:

§. 10. CLEMENTIS PAPÆ XI. Præceptum super omnimoda, absoluta, integra, & inviolabili observatione eorum, quæ alias à Sanctitate sua in Causa Rituum, seu Cæremoniarum Sinenſium decreta fuerunt: cum rejectione quorumcumque rationum, seu excusationum ad ejusmodi Decretorum executionem declinandam allatarum, ac præscriptione formulæ juramenti per Missionarios illarum partium præsentis, & futuros hac in re præstandi.

CLEMENS PAPA XI. Ad futuram rei memoriam. Ex illa die, qua, nullo licet meritorum nostrorum suffragio, Catholice Ecclesiæ gubernacula, hoc est, munus sua amplitudine gravissimum, ac temporum iniquitate molestissimum, Deo sic disponente, suscepimus, nihil Nobis manum clavo admoventibus antiquis fuit, quam acerrimas contentiones jam pridem in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortas, semperque in dies magis invalescentes, tam circa qualdam voces Sincas, ad sanctum, & ineffabile Dei nomen exprimeudum inibi usurpatas, quam circa nonnullos earum gentium Ritus, veluti superstitionios à quibusdam ex Missionariis prædictis reprobatis; ab aliis vero, utpote eos civiles tantum asserentibus, permittis, Apostolice Judicii censura opportune dirimere: ut, sublatis disidiis, Christianæ Religionis, Catholiceque Fidei propagationem turbantibus, omnes tandem id ipsum dicerent in eodem sensu, & in eadem sententia, unoque ore glorificarentur Deus ab his, qui sanctificati sunt in Christo Jesu.

Hoc consilio responsa illa, quæ ad varias quæstiones super hujusmodi rebus excitatas, prævio diuturno examine, dudum, videlicet tempore fel. rec. Innocentii Papæ XII. Prædecessoris nostri inchoato, ac deinde jussu nostro per plures annos continuato, auditique utriusque Partis rationibus, necnon complurium Theologorum, & Qualificatorum sententiis, à Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium in tota Republica Christiana Generalium Inquisitorum adversus hæreticam pravitatem auctoritate Apostolica deputatorum data fuerunt, Nos die 20. Novembris 1704. eadem auctoritate confirmavimus, & approbavimus.

Ea autem, quæ in responsis hujusmodi decreta fuerunt, sunt quæ sequuntur: „Cum Deus Op-
timus Maximus congrue apud Sinas vocabatur
„Europæis exprimi nequeat, ad eandem verum
„Deum significandum, vocabulum *Tien Chû*, hoc
„est, Cæli Dominus, quod à Sincis Missionariis,
„nariis, & Fidelibus longo, ac probato usu recep-
„tum esse dignoscitur, admittendum esse; nomi-
„na vero *Tien Coelum*, & *Xang Ti* Supremus Imperator, penitus rejicienda.

V 2

„Id.

„ Idecirco Tabellas cum inscriptione Sinica
„ *King Tien*, Cœlum colito, in Ecclesiis Christiani-
„ norum appendi, seu jam appensas in posterum
„ inibi retineri permittendum non esse.

„ Ad hæc nullatenus, nullaque de causa per-
„ mittendum esse Christi fidelibus, quod præsentem
„ ministrant, aut intersint solemnibus Sacrifi-
„ cii seu Oblationibus, quæ à Sinensibus in
„ utroque Æquinoctio cujuscumque anni Con-
„ fucio, & Progenitoribus defunctis fieri solent,
„ tanquam superstitione imbutis. Similiter, nec
„ esse permittendum, quod in Ædibus Confucii,
„ quæ Sinico nomine *Miao* appellantur, iidem
„ Christi fideles exerceant, ac peragant Cæremoni-
„ as, Ritus, & Oblationes, quæ in honorem
„ ejusdem Confucii fiunt tum singulis mensibus
„ in Novilunio, & Plenilunio à Mandarinis, seu
„ primariis Magistratibus, aliisque Officialibus,
„ & literatis, tum ab eisdem Mandarinis, seu
„ Gubernatoribus, ac Magistratibus, antequam
„ dignitatem adeant, seu saltem post ejus pos-
„ sessionem adeptam; tum denique à Litera-
„ tis, qui postquam ad gradum sunt admissi, è
„ vestigio ad Templum, seu Ædem Confucii se
„ conferunt.

„ Præterea non esse permittendum Christia-
„ nis in Templis, seu Ædibus Progenitoribus di-
„ catis Oblationes, minus solemnes eisdem facere,
„ nec in illis ministrare, aut quomodolibet inter-
„ vire, vel alios Ritus, & Cæremonias peragere.

„ Item, nec esse permittendum præfatis
„ Christianis, Oblationes, Ritus, & Cæremoni-
„ as hujusmodi coram Progenitorum Tabellis,
„ in privatis domibus, sive in eorumdem Proge-
„ nitorum Sepulcris, sive antequam defuncti se-
„ pultura tradantur, in eorum honorem fieri
„ consuetas, una cum Gentilibus, vel seorsim ab
„ illis peragere, eisque ministrare, aut inte-
„ rere; imò prædicta omnia, utpote quæ, per-
„ penis hinc inde deductis, necnon diligenter,
„ ac mature discussis omnibus, ita peragi com-
„ perta sunt, ut à superstitione separari nequeant,
„ Christianæ Legis cultoribus ne quidem per-
„ mittenda esse, premissa publica, vel secreta
„ protestatione, se, non religioso, sed civili, ac
„ politico tantum cultu erga defunctos illa præ-
„ stare, nec ab eis quidquam petere, aut spe-
„ rare.

„ Non tamen per hæc censendam esse dama-
„ nam præsentiam illam, seu assentiam mere ma-
„ teriale, quam cum Gentilibus superstitione per-
„ agentibus, citra ullam sive expressam, sive ta-
„ citam gestorum approbationem, ac quovis mi-
„ nisterio penitus secluso, eisdem superstitionis ac-
„ tibus quandoque præitari contingat à Christi-
„ anis, cum aliter odia, & inimicitie vitari non pos-
„ sunt: facta tamen prius, si commode fieri po-
„ terit, Fidei protestatione, ac cessante periculo
„ superstitionis.

„ Demum permittendum non esse Christi fi-

„ delibus, Tabellas defunctorum Progenitorum
„ in suis privatis domibus retinere, juxta illarum
„ partium morem, hoc est cum inscriptione Sini-
„ ca, qua Thronus, seu Sedes Spiritus, vel Ani-
„ mæ N. significetur; immo nec cum alia, qua
„ Sedes, seu Thronus, adeoque idem, ac prio-
„ rari, licet magis contracta, inscriptio, desig-
„ nari videatur. Quo vero ad Tabellas solo de-
„ functi nomine incriptas, tolerari posse illarum
„ usum, dummodo in eis conscientis omittantur
„ omnia, quæ superstitionem redolent, & lectu-
„ so scandalo, hoc est, dummodo qui Christiani
„ non sunt, arbitrari non possint, Tabellas hu-
„ jusmodi à Christianis retineri ea mente, qua
„ ipsi illas retinent, necnon adjecta insuper de-
„ claratione ad latum ipsarum Tabellarum appo-
„ nenda, qua, & quæ sit Christianorum de-
„ functis fides, & qualis Filiorum, ac Nepo-
„ tum in Progenitores pietas esse debeat, enun-
„ cietur.

„ Per præmissa nihilominus non vetari, quo-
„ minus erga defunctos peragi possint alia, si quæ
„ sint, ab his gentibus peragi consuetæ, quæ vere
„ sunt, & in his gentibus non sunt, nec superstitionis speciem
„ præferant, sed intra limites civilium, & politi-
„ corum Rituum continentur. Porro quænam hæc
„ sint, & quibus adhibitis cautelis tolerari valeant,
„ tum pro tempore existentis Commissarii, & Visi-
„ tatoris Generalis Apostolici, sui ejus vice exer-
„ centis in Imperio Sinarum, tum Episcoporum, &
„ Vicariorum Apostolicorum illarum partium ju-
„ dicio relinquendum esse: qui tamen interea om-
„ ni, quo poterunt, studio, ac diligentia curare
„ debebunt, ut Gentium Cæremonias penitus sa-
„ blatis, illi sentiam à Christianis, & pro Christia-
„ nis hæc in re usu recipiantur Ritus, quos Catho-
„ lica Ecclesia pro defunctis pie præscripsit.

„ Post hæc vero, labente sere lxxennio, nempe
„ die 25. Septembris 1710. auditis iterum die-
„ torum Cardinalium, qui rem mature, ac dili-
„ gentissime discussissent, suffragis, eadem res-
„ ponsa, necnon Mandatum, seu Decretum, quod
„ illis expresse inhærendo, à piæ recordationis Ca-
„ rolo Thoma, dum vixit, ejusdem Sanctæ Roma-
„ næ Ecclesiæ Cardinali de Tournon nuncupato,
„ tunc Patriarcha Antiocheno, Commissario, &
„ Visitatore Apostolico Generali in præfato Imperio
„ Sinarum, die 25. Januarii 1707. editum fuit,
„ ab omnibus, & singulis, ac ad quos spectabat, incon-
„ cussæ, & inviolabiliter, sub censuris, & pœnis
„ in Mandato, seu Decreto hujusmodi expressis,
„ observanda esse decrevimus, & declaravimus,
„ quovis contrarietatis quæsitio colore, seu præ-
„ textu penitus sublato, ac potissimum non obsta-
„ tante quacumque appellatione à quibusvis personis
„ ad Nos, & Sedem Apostolicam interposita, quam
„ propterea proflus rejiciendam esse similiter decre-
„ vimus, ac re ipsa rejecimus, prout in Decreto hæc
„ de re edito fuisset continetur.

„ Hæc omnia plene, & abunde sufficere debuif-
„ sent,

„ sent, ut ea, quæ inimicus homo superfemina-
„ verat zizania ex agro illo radicibus evellerentur,
„ Fideleque omnes nostris, & hujus Sanctæ
„ Sedis mandatis, ea qua par erat, humilitate,
„ & obedientia obsequerentur: præsertim cum in
„ calce responsum prædictorum à Nobis, sicut
„ præmittitur, confirmatorum, & approbatorum,
„ causam jam finitam esse, apertis, & perspicuis
„ verbis pronunciatum fuerit.

„ Verum, cum, sicuti ex eisdem partibus non
„ sine intimo animi nostri dolore ad nostri perve-
„ nit Apostolatus auditum, tam enixe à Nobis præ-
„ scripta responsum hujusmodi executio male à
„ plerisque, sive vano, falsoque obtentu, quod
„ illa à Nobis suspensa fuerint, vel minus legitime
„ promulgata, sive conditionum, ut perperam
„ asserunt, in eis inlitarum, & ante executionem
„ ipsam verificandarum, factorumve, super quibus
„ ipsa emanarunt, non justificatorum ratione, sive
„ ulteriorum à Nobis ea in re edandarum decla-
„ rationum colore, sive gravium, quæ tam Mis-
„ sionariis, quam Missioni ipsi ex demandata execu-
„ tione obvenire possent, periculorum formidine,
„ sive demum Decreti dudum, nempe die 23.
„ Martii 1656. super ejusmodi Ritibus, seu Cære-
„ moniis Sinicis à præfata Congregatione Car-
„ dinalium editi, ac à recol. mem. Alexandro Papa
„ VII. etiam Prædecessore nostro approbati præ-
„ textu, necnon sine gravi Pontificiæ nostræ auc-
„ toritatis injuria, Christi fidelium scandalo, ac
„ salutis animarum detrimento, satis diu, multum-
„ que eludatur, aut saltem nimium retardetur.

„ Hinc est, quod Nos, ex commissis Nobis
„ divinitus Apostolicæ servitutis munere difficul-
„ tates, tergiversationes, subterfugia, & pretextus
„ hujusmodi penitus, & omnino è medio tolle-
„ re, ac rejicere, necnon Christi fidelium quieti,
„ animarumque salutis, quantum nobis ex alto con-
„ ceditur, prospicere cupientes, de eorumdem Car-
„ dinalium consilio, ac etiam motu proprio, &
„ ex certa scientia, ac matura deliberatione nos-
„ tris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, om-
„ nibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis
„ in præfatis Sinarum Imperio, aliisque ei con-
„ terminis, sive adjacentibus Regnis, ac Provin-
„ ciis nunc, & pro tempore quodcumque exist-
„ entibus, sub suspensionis ab exercitio Pontifi-
„ calium, & Interdicti ab ingressu Ecclesiæ, eor-
„ um vero Officialibus, ac Vicariis in Spiritua-
„ libus Generalibus, aliisque illorum Locorum Or-
„ dinariis, ac etiam Vicariis Apostolicis, qui Epis-
„ copi non sint, eorumque Provicariis, necnon Mis-
„ sionariis, tam Sæcularibus, quam cujuscumque Ordinis,
„ Congregationis, Instituti, & Societatis etiam
„ Jesu, Regularibus, sub excommunicationis lætæ
„ sententiæ, à qua nemo à quoquam, præterquam
„ à Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore exis-
„ tente, nisi in mortis articulo constitutus, absol-
„ vi possit, & quoad Regulares, etiam privatio-
„ nis vocis activæ, & passivæ pœnis per contra-

„ cientes ipso facto absque alia declaratione in-
„ currentis, tenore præsentium præcipimus, ac in
„ virtute sanctæ obedientiæ mandamus, ut respo-
„ præsertim, omniaque, & singula in eis contenta,
„ exacte, integre, absolute, & inviolabiliter, & in-
„ concusse observent; ac ab eis, quorum cura ad
„ illos spectat, similiter observari, quantum in ip-
„ sis est, curent, & faciant: neque illis, sive illo
„ ex superius expressis, sive alio quovis titulo, cau-
„ sa, occasione, colore, vel prætextu, contrave-
„ nire quoquo modo audeant, vel præsumant.

„ Præterea motu, scientia, deliberatione, & po-
„ testatis plenitudine paribus, harum serie statuimus,
„ & sub eisdem excommunicationis reservatæ,
„ ac privationis vocis activæ, & passivæ pœnis, ordi-
„ namus, ut omnes, & singuli Ecclesiastici, tam
„ Sæculares, quam prædictorum Ordinum, Cong-
„regationum, Institutum, & Societatum, etiam
„ Jesu, Regulares, ac Sinas, aliave præfata Regna,
„ & Provincias, sive ab hac Sancta Sede, sive etiam
„ ab eorum Superioribus missi, & quodcumque
„ in posterum mittendi, cujuscumque tandem tituli, aut
„ facultatis vigore illic existant, vel in futurum ex-
„ iterint; missi scilicet, statim, ac præsentis Lit-
„ teræ eis innotuerint; mittendi vero, antequam
„ ibidem aliquod Missionarii munus exercere inci-
„ piant; juramentum de fideliter, integre, ac in-
„ violabiliter observando ejusmodi præcepto, ac
„ mandato nostro, juxta formulam in præsentium
„ Litterarum calce adnotandam, in manibus Com-
„ missarii, & Visitatoris Apostolici in præfato Im-
„ perio Sinarum pro tempore existentis, vel alterius
„ ab illo deputati, sive, eo deficiente, in manibus
„ Episcoporum, vel Vicariorum Apostolicorum dictarum
„ partium, in quorum respectu jurisdictione commoran-
„ tur, vel commorabuntur, aut aliorum ab eis deputatorum,
„ Regulares vero in manibus insuper Superiorum lætæ Religionis,
„ vel ab illis deputatorum in eisdem partibus existen-
„ tium, præstare omnino debeant, ac teneantur:
„ ita ut ante præstationem juramenti hujusmodi, &
„ subscriptionem, sub eadem formula ab unoquo-
„ que, qui juramentum ipsum præstiterint, propria
„ manu faciendam, nullum Missionarii munus
„ continuare, aut exercere, imò ne tanquam
„ deputati ab Episcopis, seu Ordinariis Locorum,
„ aut tanquam simplices lætæ Religionis Presbyteri,
„ sive alio quovis titulo, causa, seu privilegio, de
„ quibus expressa, & specialissima esset facienda
„ mentio, Christi fidelium Confessiones audire,
„ concionari, ac Sacramenta quomodolibet admini-
„ strare ullo modo valeant, nullisque omnino fa-
„ cultatibus, sive sibi spectati, sive suis respec-
„ tive Ordinibus, Congregationibus, Institutis, &
„ Societatibus, etiam Jesu, hujusmodi generaliter
„ à Sede præfata concessis, uti possint; sed quoad
„ eos, præter, & ultra superius expressas pœnas,
„ omnes, & singula facultates prædictæ omnino ces-
„ sent, nulliusque roboris sint, & esse censeantur.

„ Omnia autem juramenta hujusmodi per quos-

„ cum-

cumque Missionarios, tam Sæculares, quam Regulares, in memoratorum sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, sicut præmittitur, præstanda, postquam subscriptione munita fuerint, vel saltem authentica illorum exempla, per eisdem Commissarium, & Visitatorem Apostolicum pro tempore existentem, Episcopos, & Vicarios Apostolicos, ad præstatam Congregationem Cardinalium, quanto citius fieri poterit, transmittantur.

Superiores vero Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, illic nunc, & pro tempore existentes, sub eisdem poenis, tenantur non solum idem juramentum in prætorum, sive Commissarii, & Visitatoris Apostolici pro tempore existentis, sive Episcoporum, aut Vicariorum Apostolicorum manibus, juxta modum supra præscriptum, præstare, ejusque formula subscribere, sed etiam illius præstationem à suis respective Subditis exigere, ac authentica ea super re documenta quamprimum transmittente ad suos respective Superiores Generales, qui illa memorata Congregationi Cardinalium statim tradere debent.

Decernentes, easdem præsentis Litteras, & in eis contenta quæcumque etiam ex eo quod prædicti, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes cujusvis status, gradus, Ordinis, præminentia, & dignitatis existant, seu alias specifica, & individua mentione, & expressione digni illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, causæque, propter quas præsentis emanarint, sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis notitæ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac inexcogitato, & inexcogitabili, individuaque expressionem requirente defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas a perititionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratia remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentis Litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, quibuscumque juris, seu facti defectibus, qui adversus illas, etiam quorumvis à Sede præfata concessorum privilegiorum prætextu, ad effectum impediendi, seu retardandi earum executionem, quovis modo, seu

quavis ex causa opponi, seu objici possent, minime refragantibus, suos plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, easque propterea, omnibus, & singulis quomodolibet allatis, seu afferendis impedimentis peius, & omnino reiectis, ac nequaquam attentis, ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & præfata Sedis Nuncios, aliove quoslibet quæcumque præminentia, & potestate fungentes, & functiones, sublata eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere; ac irritum, & inane, si fecus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus præmissis, & quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de Jure quæstio non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quorumcumque Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, ac quarumvis Ecclesiarum, & alius quibuslibet, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, ac præscriptionibus quantumcumque longissimis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis, Ordinibus, Congregationibus, Institutis, & Societatibus, etiam Jesu, ac Ecclesiis prædictis, aliisque quibuslibet personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis, à Sede prædicta ex quacumque causa, etiam per viam contractus, & remunerationis, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoris, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & inolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, seu ad quarumcumque personarum, etiam Imperiali, Regali, aliave qualibet mundana, vel Ecclesiastica dignitate fulgentium instantiam, aut earum contemplationem, seu alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, ac quantumcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exequuta forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, ex-

pri-

primerentur, & infererentur, præsentibus prople- ne, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hæc vice demtaxat specialiter, & expresse derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Formula autem juramenti, sicut præmittitur, præfata, tandi, est, quæ sequitur, videlicet: Ego N. Missionarius ad Sinas, vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. à Sede Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel destinatus, præcepto, ac mandato Apostolico super Ritibus, & Caremoniis Sinensibus in Constitutione Sanctissimi Domini nostri Domini Clementis, Divina Providentia Patre XI. hæc de re edita, qua præsentis juramenti formula præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lectionem optime noto, plene, ac fideliter parebo; illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo. Si autem (quod Deus avertat) quoquo modo contravererim, toties quoties id evenerit, poenis per prædictam Constitutionem impositis me subiectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangeliiis, promitto, voveo, & juro. Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

Ego N. manu propria. Cæterum volumus, & expresse mandamus; ut eadem præsentis Litteræ, seu earum exempla, etiam impressa, notificentur, intimentur omnibus, & singulis memoratorum Ordinum, Congregationum, Institutum, & Societatum, etiam Jesu, Superioribus Generalibus, & Procuratoribus Generalibus, ad hoc ut tam suo, quam prædictorum eis respectiver Subditorum, seu inferiorum nomine, ipsas Litteras fideliter exequi, & observare spondeant, ac tumque sponsonis hujusmodi in scriptis reddant; earum vero exempla prædicta pluribus viis, quanto citius fieri poterit; transmittant ad eosdem suos Subditos, seu inferiores in Sinis, aliisque Regnis, & Provinciis supradictis degentes, cum arctissimis præceptis easdem Litteras, & in eis contenta quæcumque plenarie, & integre, ac vere, realiter, & cum effectu in omnibus, & per omnia similiter exequendi, & observandi.

Quia vero difficile foret, Litteras hujusmodi originales ubique ostendi, & publicari; volumus pariter, & decernimus, illarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo persone in Ecclesiastica dignitate constituta munitis, eandem prorsus fidem, tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibita, vel ostensa.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Anulo Piscatoris die 19. Martii 1715. Pontificatus nostri anno decimoquinto. *F. Olivierius.*

§. 11. Per Constitutionem Apostolicam adeo solemnem, qua Clemens Papa XI. se huic controversiæ finem dedisse restatur, justum, & æquum videbatur, eos, qui Sanctæ Sedis auctoritatem sese quam maxime revereri, profiterentur, humiliter, & obsequenti animo illius iudicio semet omnino subicere, nec ulterius quidquam cavillari. Nihilominus inobedientes, & captivos homines exactam ejusdem Constitutionis observantiam se effugere posse putarunt, ea ratione, quod illa Præcepti titulum præfert, quasi vero non indissolubilis Legis, sed Præcepti mere Ecclesiastici vim haberet; tum etiam, quod illam debilitatam existimarent ex permissionibus quibusdam, quas super iisdem Sinensibus Ritibus publicavit Carolus Ambrosius Mediobardus, Patriarcha Alexandrinus, cum Commissarium, & Visitatorem Generalem Apostolicum in iis Regionibus ageret.

§. 12. Nos igitur animadvertentes, prædictam Constitutionem Christiani Cultus puritatem respicere, quem illa ab omni superstitionis labe immunem servare contendit, nullo modo ferre possumus, quemquam existere, qui eidem repugnare temere audeat, aut contemnere, per inde ac ipsa Supremam Apostolicæ Sedis decisionem non contineret, & id, quo de agitur, non ad Religionem spectaret, sed quid per se indifferens foret, aut quedam variabilis disciplina ratio: Proinde auctoritate ab Omnipotenti Deo Nobis tradita, uti volentes ad illam in suo robore omnino servandam, de auctoritatis ejusdem plenitudine, non modo eam approbamus, & confirmamus, sed etiam, quantum possumus, omnem vim, & firmitatem, ad illam magis, magisque roborandam, ac stabiliendam, adjicimus, eamque in se plenam, ac omnimodam Apostolicæ Constitutionis auctoritatem habere dicimus, & declaramus.

§. 13. Permissiones autem, quarum obtentu aliqui prædictæ Constitutionis robur infringere conantur, originem duxerunt à responsionibus quibusdam, quas duo viri, qui jampridem in Sinarum Regno fuerant, ad quaestiones nonnullas dederunt, quæ super ejusdem Constitutionis Apostolicæ executione, ac praxi, Missionarii quidam proposuerant. Responsiones itaque hujusmodi, una cum dubiis illis, nullo tamen Romani Pontificis, sive approbantis, sive aliquid de suo addentis iudicio, transmissæ fuerunt ad præfatam Patriarcham Alexandrinum, ejus animi instruenti causa, utque illis uteretur, prout circumstantiæ rerum, ac temporis postularent: integro tamen remanente Apostolicæ Sedis Jure eas comprobandi, vel etiam revocandi, si quando conformes, aut repugnantes Constitutionis præfate decretis ullo modo competere forent.

§. 14. Vix Sinarum Regnum Patriarcha Alexandrinus ingressus, in iis angustis se positum intellexit; ut coactus fuerit in publicum emittere, non quidem responsiones, quas præmemorati duo viri

vir ad proposita quæstia dederant, bene vero permissiones octo, quæ ab illis fuerant deductæ, atque inde ab eodem Patriarcha in Pastoralia sua Epistola insertæ, cuius tenor est, ut sequitur:

§. 15. Carolus Ambrosius Mediodardus, Dei, & Apostolicæ Sedis gratia, Patriarcha Alexandrinus, necnon in Indiis Orientalibus, ac Sinarum Imperio, finitimisque Regnis, & Insulis Commissarius, & Visitor Generalis Apostolicus cum facultate Legati de Latere, &c. Omnibus Episcopis, Vicariis Apostolicis, ac Missionariis, qui in prædictis partibus degunt, salutem in eo, qui est omnium vera salus.

Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Jesu Christi, Pater Misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui consolatur nos in omni tribulatione nostra, ut possumus, & ipsi consolari eos, qui in omni pressura sunt, per exhortationem, qua exhortamur, & ipsi à Deo. Nihil etenim Nobis magis in animo fuit, ex quo in Sinarum Imperium, Deo favente, pervenimus, quam cum iis omnibus, qui in hac Evangelica Vineam laborant, os ad os loqui. Desideravimus enim videre vos, ut aliquid imperitremur vobis gratiæ spiritualis ad confirmandum vos, id est, simul consolari in vobis per eam, quæ invicem est, fidem vestram, atque meam. Verum, quia non sapientiam hujus sæculi locuti fuimus, in timore, & tremore multo fuimus apud vos, fatiisque duximus, ad sedandam tempestatem adversus Evangelicos Operarios ingruentem, Nos in mare projicere, ut vos jactari desinatis. Adjutor noster nunc, & erit ille Deus, qui dedit Nobis in mari viam, & in aquis torrentibus semitam. Veritatem dicimus in Christo, non mentimur, testimonium Nobis perhibente conscientia nostra in Spiritu Sancto; quoniam tristitia Nobis magna est, & continuus dolor adheret cordi nostro, quod præsentem non potuerimus solari vos, ut fructum aliquem haberemus, & in vobis, & in cæteris gentibus.

At vero, quod non licuit per præsentiam agere, saltem per epistolam non impedimus. Primum quidem gratias agimus Deo nostro per Jesum Christum pro omnibus vobis, qui Spiritu Sancto ferventes, & fortes, Sanctæ Sedis mandatis rationabile exhibetis ministerium vestrum, jactantes cogitatum in eum, cui à Domino dictum est: *Pascite oves meas*; cui tradite sunt claves Domus David; si aperit, non est qui claudat, si claudit, non est qui aperiat. Quotquot estis, macte animis, vigilate, stete in fide, viriliter agite, & confortamini, quia merces vestra magna est in Cælis. Ministerium vestrum implere, attendite vobis, & doctrinæ. Lucernæ estote, non minus lucentes exemplo, ac zelo prædicationis ardentes. Si qui vero adhuc essent hæsitantes, & in opere non efficaces, obsecramus vos Fratres, per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut id ipsum dicatis omnes, & non sint in vobis Schismata, fides perfecti in eodem sensu, & in eadem

sententia. Non amplius invicem judicemus. Unusquisque vestrum pari humilitate, ac obedientia Sanctæ Sedis mandatis obsequatur, ut vestra obedientia in omnem locum divulgetur.

Non enim opus est, ut aliquem actum faciamus, ut Sanctissimi Domini nostri Clementis Papæ XI. mandata jam Promulgata vobis innotescant, vimque habeant, ut absque ulla tergiversatione executioni mandentur. Nihil proinde innovare: sed relinquimus res, prout sunt; hoc est, nullatenus Constitutionem super Ritibus Sincis à Sanctissimo Domino nostro Clemente Papa XI. die 19. Martii 1715. emanatam suspendimus, aut, quæ in ea ventantur, permittimus.

Ob aliqua tamen quibusdam Missionariis circa quasdam Cæremonias peragi consuetas suborta dubia, ut quilibet in Vineam Domini strenue, ac viriliter laborare queat, nonnulla adnotamus, quæ permitti potuerunt: quæ & separatim unicuique secundum quæstia dedissemus, nisi compertum Nobis esset, una cum incertis nunciis jam disseminata, proborum animos, & Christi fideles bonæ voluntatis non parum perturbasse. Omni igitur, quo poteritis, studio, ac diligenter curare debetis, ut Gentium Cæremonis penitus sublatis, illi sensum à Christianis, & pro Christianis usu recipiantur Ritus, quos Catholica Ecclesia pie præscripsit.

Primo: Permittitur Christianis Sinenibus in suis privatis domibus uti Tabellis defunctorum inscriptis solo nomine defuncti, apposta ad latus declaratione debita, & omnia quæcumque superstitione in earum constructione, necnon secluso omni scandalo.

Secundo: Permittuntur omnes Cæremoniæ Nationis Sincæ erga defunctos, quæ non sint, aut superstitiosæ, aut suspectæ, sed civiles.

Tertio: Permittitur Confucii cultus ille, qui civilis est, & etiam ejusdem Tabellæ purgatæ, & literis, & superstitiosa inscriptione, & adjuncta declaratione debita; sicuti præmittitur ante ejus Tabellam correctam accendi candelas, uri odores, apponi comestibilia.

Quarto: Permittitur pro usu, & expensis funerum offerri candelas, odores, adjuncta in scheda debita declaratione.

Quinto: Permittuntur reverentiæ genuflexionum, & prostrationum erga Tabellam correctam, aut etiam erga feretrum, aut defunctum.

Sexto: Permittitur preparari mensas cum dulciariis, fructibus, carne, & cibis usualibus circa aut coram feretro, ubi sit Tabella correctæ, cum debita declaratione, & omnis superstitionis, pro quadam honestate tantum, & pietate erga defunctos.

Septimo: permittitur coram Tabella correctæ reverentia dicta *Ko ten*, tum in anno novo Sincico, tum in aliis anni temporibus.

Octavo: Permittitur coram Tabellis reformatis

tis accendi candelas, uri odores eum debitis cautelis, sicuti etiam ante tumulum, ubi pariter collocari possunt cibi, ut supra dictum est, adhibitis cautelis, ut in superioribus.

Apostolice ergo viri Ecclesiam adhibentes non habentem maculam, neque rugam; ponant manum suam ad aratrum, nec respiciant retro. Videat fratres vocationem vestram; non enim auditores Legis justis sunt apud Deum, sed factores Legis justificabuntur. Obsecramus itaque vos, ut digne ambuletis vocatione, qua vocati estis, solliciti servare unitatem Spiritus in vinculo pacis. Ne diutius agamus secundum potestatem, paterne vos commone volumus per Epistolam. Amabilem illum Patremfamilias, qui exiit primo mane condocere Operarios in Vineam suam, audite: *Quid hic statis tota die otiosi? Ite, & vos in Vineam meam.* Vocem Patris perpendite, & illam Judicis time. Ipsi vos probate; virtus enim Dei erit vobis in auxilium, ac plenam ministerio verbi Dei sancti recipientis mercedem, immarcescibilem nimirum à Pastorum Principe glorie coronam. Ne quis vos seducat inanibus verbis obedite veritati. Scitote, quod obedientes voci ejus, qui milit vos, rationem non eritis reddituri pro animabus, sed unicuique vestrum pro se rationem reddet Deo. Quicumque sub diversis prætextibus cessandum sibi putat à ministerio Missionarii, lædit animam suam, & de alienis æterni Judicis rationem reddet. Quam dabit homo commutationem pro anima sua, & pro alienis? Deus est vitis vera, vos palmites. Qui non ferent fructus in eum, arefcant tanquam palmites, & collecti, & alligati in fasciculos ad comburendum, mittentur in caminum ignis inextinguibilis. Respiciete Dominum nostrum Jesum Christum secus viam ambulantes, qui in fici arbore nihil invenit, nisi folia tantum, & ait illi: *Namquam ex te nascuntur fructus in sempiternum.* Si aliqui palmites jamdiu conversi in amaritudinem, qui expectabantur tandem facerent uvas, spinas super spinas adjecissent, vae, vae à die iræ, à die furoris, & indignationis Domini! Attendite ad verba, quæ mandat vobis per servum suum Dominum adhuc misericors. Revertimini ad Deum vestrum, manete in eo, qui manens in vobis purgabit vos, & desideratos cunctis gentibus fructus afferetis. Apostolice satisfecisse nos muneri judicamus; non enim subterfugimus, quominus annuncietur omne consilium Dei vobis, ut nullam excusationem habeatis de peccatis vestris. De cætero quotquot eritis obedientes, fratres, gaudete, perfecti estote, exhortamini, idem sapite, pacem habete; & Deus pacis, & dilectionis erit vobiscum.

Cum vero ad promovendam in Neophytis debitam Decretis Apostolicis obedientiam, præsentium nostrarum Litterarum notitiam iidem Neophytis minime necessariam esse, sed satis esse eos

in viam salutis dirigere, juxta Pontificæ Constitutionis præscripta, compertum sit; ne quis eorum, ad quos præsentem Litteræ directæ sunt, cujuscumque Ordinis, aut Instituti, aut Congregationis fuerit, aut Societatis etiam Jesu, præsentem Litteras, aut quæ in eis continentur (exceptis permissionibus, quæ quidem caute, & ubi necessitas tantum, aut utilitas postulaverit, patefaciendæ erunt) sive directæ, sive indirectæ per se, vel per alium voce tenus, aut scripto in linguam Tartarum, aut Sincicam vertat, à qua non nisi à Nobis, aut à Summo Pontifice (præterquam in articulo mortis constitutus) absolvi possit, & quoad Regulares etiam privationis vocis activæ, & passivæ pœnis contrahentes ipso facto absque alia declaratione incurrant, tenore præsentium vetamus, & in virtute sanctæ obedientiæ prohibemus. Datum Macai in Palatio nostræ residentiæ die 4. Novembris anno 1721.

§. 16. Cum autem Patriarcha Alexandrinus in præallata Pastoralia mentem suam satis præclater explicasset, nimirum Pastoralis hujus suæ Epistolæ notitia opus non esse ad promovendam in Neophytis erga Pontificia Decreta venerationem, & observantiam, cum satis esset, ut juxta Constitutionis Pontificæ mandata in via salutis dirigerentur; præterea cum omnibus, & quibuscumque interdictum voluisset, sub pœna quoque excommunicationis lætæ sententiæ, ne quis illam in Sincensem, aut in Tartaricum sermonem verteret, aut cuiquam, qui Missionarius non esset, eam palam faceret; de permissioibus autem cum statuisset, non nisi caute, & ubi tantum utilitas, vel necessitas id postularet, esse evulgandas; profecto omnis, ad quem Pastoralis illa dirigebatur, ex tali procedendi modo haud obscure inferre debebat, quantis ille animi angustis oblectus, & quam anceps, ac perplexus in permissionibus hujusmodi proponendis extitisset; adeo ut œconomia quadam usus fuisset ad loci, & temporis circumstantias prioris necessaria; à qua putandum est eum necessarium fuisse, si libertas libi data esset rem discutendi cum Episcopis, aliisque doctis Viris, qui nihil aliud, quam Christiani cultus puritatem, & Apostolicæ Constitutionis observantiam ante oculos haberent.

§. 17. At permissiones illæ contra expressam adeo Patriarchæ ipsius voluntatem evulgatæ; & quod mirum, Pekini Episcopos per binas suas Pastorales mandavit, sub pœna suspensionis ipso facto incurrendæ, universis Diocesis suæ Missionariis, ut observarent, & observari præcipere Constitutionem: *Ex illa die*, juxta permissiones, quis ipse contendebat, ad ea potissimum referri, quæ in præcitata Constitutione fuerant solemniter interdicta. Præcepit insuper, ut Christi fideles qua-

ter singulis annis in diebus omnium celeberrimis districtè instruerentur cum iis, quæ Constitutione Apostolica prohibentur, tum iis, quæ à Patriarchæ Alexandrini Pastoralis permittuntur.

§. 18. Enimvero Clemens Papa XII. Prædecessor noster, tam audax Episcopi Pekinensis factum æquo animo ferre haud potens, muneris suo maxime interesse iudicavit binas illas Epistolas damnare, ac penitus reprobare Apostolico Brevi, quod anno 1735. promulgavit: in quo sibi, ac Sanctæ Sedi facultatem reservavit, declarandi Sinenfibus Christianis mentem suam, & ejusdem Sanctæ Sedis sententiam in iis, aliisque, quæ ad materiam hujusmodi spectarent. Præfatum autem Breve est tenoris sequentis:

§. 19. CLEMENTIS PAPÆ XII. Revocatio, annullatio, & cassatio duarum Epistoliarum Pastoralium bonæ memoriæ Francisci Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die 6. Julii, & die 23. Decembris 1735. circa Ritus Sineses editarum.

CLEMENS PAPA XII. Ad perpetuam rei memoriam. Apostolicæ sollicitudinis Nobis divinitus commissæ ratio Nos admonet, ut ea, quæ Christianæ Religionis, Catholicæque Fidei propagationi, ac incrementis quacumque ratione obistere posse dignoscuntur, quantum Nobis ex alto conceditur, recidere, ac è medio tollere studeamus. Cum itaque, sicut ad Apostolatus nostri notitiam pervenit, occasione binarum Epistoliarum, quas Pastorales vacant, bon. mem. Francisci, dum viveret, Episcopi Pekinensis nuper defuncti, die 6. Julii, & 23. Decembris anni 1735. circa Ritus Sineses editarum, graves in Imperio Sinarum inter Apostolicos illarum partium Missionarios exortæ fuerint dissensiones, quæ uberes fructus, quos Sancta Mater Ecclesia ex assiduo Operariorum in illam Agri Domini partem missorum labore præstolatur, impedire, aut morari possent; Nos, ut pristina inter eos Missionarios pax, & animorum concordia, sublati quibusvis disidiis, restituantur, de opportuno in præmissis remedio providere volentes, ac Epistoliarum prædictarum tenores, & alia quæcumque, etiam specificam, & individuum mentionem, & expressionem requirunt, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactè specificatis habentes, de nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, qui iussu nostro Epistolas ipsas sedulo, ac diligenter examinarunt, consilio, ac etiam motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, binas memorati Francisci Episcopi Pekinensis Epistolas Pastorales præfatas, ac penas, & alia quæcumque in eis contenta, cum omnibus, & singulis inde secutis, & forsàn quæcumque secuturis, penitus, & omnino nulla, invalida, & irrita, nulliusque prorsus roboris, & momenti esse, & perpetuo fo-

re, tenore præsentium declaramus; & nihilominus, ad majorem cautelam, & quatenus opus, illa omnia, & singula motu, scientia, deliberatione, & potestatis plenitudine paribus, harum serie itidem perpetuo revocamus, cassamus, irritamus, annullamus, & abolemus, viribulque, & effectu penitus, & omnino vacuumus, ac pro revocatis, cassatis, irritis, nullis, invalidis, & abolit, viribulque, & effectu penitus, & omnino vacuis semper haberi volumus; Nobis insuper, & Apostolicæ Sedi reservantes facultatem Christi fidelibus in eodem Regno degentibus aperiendi nostram, & dictæ Sedis mentem, post maturam itidem habitam deliberationem, super aliis rebus, quæ hujusmodi materiam respiciunt.

Decernentes ipsas præsentis Litteras semper firmas, validas, & efficaciæ existere, & fore, siveque plenarias, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, ad quos quomodolibet spectat, & pro tempore quæcumque spectabit; præsertim vero Archiepiscopis, Vicariis, Pro-Vicariis, & Missionariis Apostolicis, tam Secularibus, quam cujusvis Ordinis, Congregationis, Instituti, & Societatis, etiam Jesu, Regularibus in prædicto Sinarum Regno nunc, & pro tempore existentibus, inviolabiliter, & inconculse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caularum Palatii Apostolicis Auditores, ac ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis præfate Nuncios, absolvi queant, quæcumque præsentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuiuslibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & desiniri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari: In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Volumus autem, ut eandem præsentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constituta munitis, eadem prorsus fides in Judicio, & extra adhibeatur, quæ præsentibus ipsis adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensa.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Septembris 1735. Pontificatus nostri anno sexto.

F. Card. Oliverius.

§. 20. Id vero quod em Pontifex Clemens XII. sibi, ac Sanctæ Sedi Christianis Sinenfibus declarandum reservavit, erat profecto materia permissionum, de quibus certior jam factus fuerat, deque maxima inde secuta inter Missionarios dissensione; cum alii contenderent, Constitutionem: *Ex illa die*: omnem vim suam amittere, si permissiones illæ in praxi consistant; alii vero factis palam ostenderent, permissionum colore se ad præ-

dictæ Constitutionis observantiam minime teneri, juxta illa, quæ in ipsa Constitutione præscribuntur. Itaque præfatus Prædecessor noster, quo Christianæ Religionis puritatem, quæ in iis Regionibus per exactam præmemorata Constitutionis observantiam servanda erat, assereret, & controversis illiusmodi finem aliquando imponeret, examini perquam diligenti totum permissionum negotium commisit, ita ut à Theologis, tum etiam à Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Sacræ Inquisitioni præpositis, mature, serioque disceretur. Antequam vero supremam de illis sententiam pronunciaret, ad plenioris facti notitiam obtinendam, omnes, & singulos, quotquot in Urbe existerent, Sinarum Missionarios, tum etiam complures Juvenes, qui ex iis Regionibus in Europam, educationis, & Christianæ rei addiscendæ causâ, venerant; ad examen super his, servato juris ordine, vocari jussit.

§. 21. Nos igitur Prædecessoris nostri vestigiis insistentes, eodemque Religionis zelo, quo ille, incensi, ut tanti momenti opus, quod ipse morte præoccupatus absolvere minime potuit, aliquando tandem, Deo auxiliante, periceremus, permissiones illas, & quidem singulas, coram Nobis summo studio, ac diligentia examinari curavimus; neque laborem nostrum tantum, sed Cardinalium quoque, & Sacræ Inquisitionis Consultorum doctrinam, & consilium exquisivimus; ac tandem satis aperte compertum habemus, antedictas permissiones nunquam à Sanctæ Sede probatas, Apostolicæ Clementis PAPÆ XI. Constitutioni repugnare, atque adversari, utpote quæ partim Cæremonias, Ritusque Sineses à prædicta Constitutione proscriptos admittant, ac veluti probatos, atque utendos concedant, partim regulis in ipsa traditis ad vitandum superstitionis periculum opponantur.

§. 22. Nolentes itaque, quemquam, ad Constitutionem ipsam summo Christianæ Religionis damno malitiose evertendam, permissionibus ejusmodi uti, definimus, ac declaramus, præfatas permissiones ita esse habendas, ac si nunquam extitissent, earumque praxim tanquam superstitionis omnino damnamus, & execramur. Itaque præsentis hujus nostræ Constitutionis perpetuo valitura vi revocamus, rescindimus, abrogamus, atque omni vigore, & effectu vacuum esse volumus omnes illas, & singulas permissiones; easque semper uti cassas, irritas, invalidas, & nullius prorsus roboris, aut vigoris habendas esse dicimus, ac pronunciamus.

§. 23. Præterea cum Clemens Papa XI. in Constitutione: *Ex illa die*, apposierit hæc verba: Per præmissa nihilominus non vetari, quominus erga defunctos peragi possint alia, si quæ sint, quæ vere superstitionis non sint, &c. Nos dicimus, & declaramus ea verba: *Alia si qua sint*: intelligenda esse de usibus, & cæremoniis vestris ab illis,

quas idem Pontifex Apostolica Constitutione jam interdixerat, & quas Nos pariter eadem auctoritate configimus, atque interdiciamus, ne antedictis permissionibus, quas omnino damnatas volumus, ullus in posterum locus pateat.

§. 24. Districtè itaque prohibemus, ne quis Archiepiscopus, aut Episcopus, aut Vicarius, aut Delegatus Apostolicus, aut Missionarius, tam Secularis, quam Regularis, cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, aliorumque, de quibus expressa, & individua mentio fieri debeat, permissionibus prædictis ullo pacto uti valeat, sive publice, sive privatim, sive palam, sive clam; neque audeat, vel præsumat Constitutionis paulo ante citata verba aliter, ac Nos supra declaravimus, alicui explicare, aut interpretari.

§. 25. Quare ex prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilio, motu quoque proprio, ac certa scientia, maturaque deliberatione, tum etiam de plenitudine Apostolicæ potestatis, Constitutionis præsentis tenore, & in virtute sanctæ obedientiæ præcipimus, & expresse mandamus omnibus, & singulis Archiepiscopis, & Episcopis in Sinarum Imperio, aliisque Regnis, & Provinciis, sive finitimis, sive adjacentibus, nunc existentibus, aut olim pro tempore futuris, sub penis suspensionis à Pontificali exercitio, & ab Ecclesiæ ingressu interdicti, eorum vero Officialibus, & Vicariis in Spiritualibus Generalibus, aliisque eorundem Locorum Ordinariis, Vicariis quoque, aut Delegatis Apostolicis, qui Episcopi non sunt, tum etiam eorum Provinciarum, & insuper Missionariis universis tam Secularibus, quam Regularibus cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, etiam Societatis Jesu, sub penis privationis quarumcumque, quibus gaudent, facultatum, & suspensionis ab exercitio curæ animarum, tum etiam suspensionis à Divinis ipso facto incurrendæ absque alia declaratione, demum excommunicationis lætæ sententiæ, à qua non possint nisi à Nobis, & à Romano Pontifice pro tempore existente absolvi, præterquam in articulo mortis constituti, addita quoad Regulares etiam vocis activæ, & passivæ privationis pena, præcipimus, & districtè mandamus, ut omnia, & singula, quæ in hac nostra Constitutione continentur, exactè, integre, absolute, inviolabiliter, atque immobiliter non modo ipsi observent, sed etiam omni conatu, ac studio ea ipsa observari curent à singulis, & universis, qui quoquo modo ad eorum curam, & regimen spectant; nec colore, causâ, occasione, seu præterito aliquo, huic nostræ Constitutioni ulla in parte contraire, aut adversari audeant, vel præsumant.

§. 26. Præterea quoad Missionarios Regulares cujuscumque Ordinis, Congregationis, Instituti, ac Societatis quoque Jesu, siquis eorum (quod Deus avertat) exactam, integram, absolutam, inviolabilem, strictamque obedientiam denegerit

iis, quæ à Nobis præsentis hujus Constitutionis tenore statuuntur, ac præcipiuntur, eorum Superioribus tam Provincialibus, quam Generalibus, in virtute sanctæ obedientiæ expresse mandamus, ut homines hujusmodi contumaces, perditos, ac refractarios à Missionibus absque ulla mora dimoveant, eosque in Europam statim revocent, ac de illis notitiam Nobis exhibeant, ut reos pro gravitate criminis punire valeamus. Quod si prædicti Superiores Provinciales, aut Generales huic nostro præcepto minus obtemperaverint, aut in eo defides fuerint, Nos contra ipsos quoque procedere non recusabimus, atque inter cætera mittendi aliquem ex ipsorum Ordine in eorum Regionum Missiones privilegio, seu facultate, eos perpetuo privabimus.

§. 27. Postremo, ut hæc nostra Constitutio in suo robore semper integra, ac firma maneat, volumus quoque, ut ad formulam juramenti à Clemente Papa XI. in sua Constitutione præscripta nonnulla adjiciantur, quæ maxime necessaria putavimus. Idcirco omnes, qui præfatæ Constitutionis vigore, sub penis in ea contentis, juramentum præstare debent, in posterum sequenti Formulæ utentur, videlicet: „ Ego N. Missionarius ad Sinas, „ vel ad Regnum N. vel ad Provinciam N. à Sede „ Apostolica, vel à Superioribus meis, juxta facultates eis à Sede Apostolica concessas, missus, vel „ destinatus, Præcepto, ac Mandato Apostolico sub „ per Ritibus, ac Cæremoniis Sinenfibus in Constitutione Clementis Papæ XI. hac de re edita, qua „ præsentis juramenti formulæ præscripta est, contento, ac mihi per integram ejusdem Constitutionis lecturam apprime noto, plene, ac fideliter parebo, illudque exacte, absolute, ac inviolabiliter observabo, & absque ulla tergiversatione adimplebo, atque pro virili enitar, ut à Christianis Sinenfibus, quorum spirituales directionem quoquomodo me habere contigerit, similis obedientiæ eidem præstetur. Ac insuper, quantum in me est, nunquam patiar, ut Ritus, & Cæremoniæ Sinenfes in Litteris Pastoralibus Patriarchæ Alexandrini Macai datis die 4. Novembris 1727. permittæ, ac à Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XIV. damnatæ, ab eisdem Christianis ad praxim deducantur. Si autem (quod Deus avertat) quoquomodo contravererim, toties quoties id evenerit, penis per prædictas Constitutiones impostis me subjectum agnosco, & declaro. Ita, tactis Sacrosanctis Evangelis, promitto, voveo, & juro: Sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia.

Ego N. man propria.

§. 28. Confidimus igitur fore, ut Princeps Patrum Jesus Christus laboribus à Nobis, qui ejus vi-

ces in terris gerimus, in hoc gravissimo negotio diu impensis benedicat, ut in amplissimis illis Regionibus Evangelica lux clare, nitideque effulgeat, ac præpotenti manu sua sic pia nostra consilia promoveat, ut Regionum earundem Pastores intelligant, planeque sibi persuadeant obligationem, qua ipsi tenentur vocem nostram audire, & sequi. Confidimus quoque, Deo favente, ex eorum cordibus inanem illum metum sublaturum iri, ne videlicet per exactam Pontificiorum Decretorum observantiam, infidelium conversio retardetur. Nam hæc à divina gratia sperari potissimum debet: quæ quidem ab eorum ministerio longe non aberit, si Christianæ Religionis veritatem impavide prædicaverint, atque ea puritate, qua ipsis ab Apostolica hac Sancta Sede tradita est, parati quoque ad eam propugnandam sanguinem effundere, exemplo Sanctiorum Apostolorum, aliorumque Christianæ Fidei clarissimorum propugnatorum, quorum sanguis tantum absuit, ut Evangelii cursum interciperet, aut retardaret, ut potius Vineam Domini florentem magis, & fidelium animarum copiosiore efficeret. Nos quidem pro viribus nostris Deum obsecrabimus, ut invictam illis hanc animi firmitatem, & Apostolici zeli robur concedat. Verum ad eorum memoriam deducimus, ut, quando ad Sacras Missiones destinantur, se tanquam veros Jesu Christi discipulos cogitent, & ab eodem se missos fuisse, non ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina, non ad honores, sed ad despectiones, non ad otium, sed ad labores, non ad requiem, sed ad afferendum fructum multum in patientia.

§. 29. Volumus autem, ut earundem præsentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ ipsis originalibus Litteris adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 30. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, innovationis, revocationis, rescissionis, abolitionis, cassationis, annulationis, damnationis, ac ordinationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Idus Julii, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus nostri anno secundo. P. Card. Pro-Datarius. D. Cardinalis Passioneus. Vifa de Curia. N. Antonellus, J. B. Eugenius. Loco ✕ Plumbi. Registrata in Secretaria Brevium. Public. die 9. Augusti ejusdem anni.

F I N I S.

IN ALIQUOT PONTIFICIAS CONSTITUTIONES IN ANTIQUIS EDITIONIBUS COMPREHENSAS, & in alias recentissimas in hac ultima de novo editas ad Moralem Theologiam spectantes, INDEX.

CIRCA RELIGIONEM.

CIRCA DOCTRINÆ CHRISTIANÆ institutionem.

DE Doctrina Christiana Populis tradenda, pag. 1.

CIRCA IMMUNITATEM localem.

Constitutio Benedicti Papæ XIII. Qua Litteræ Apostolicæ Gregorii XIV. excipientes quædam delicta circa Ecclesiasticam Immunitatem locorum Sacrorum, nonnulla insuper opportune præscribendo, confirmantur, & ampliuntur, pag. 4.

Alia Constitutio Benedicti Papæ XIV. pag. 8.

CIRCA SIMONIAM, BENEFICIA, & Pensiones.

Prohibentur cessiones commodi exigendi fructus Beneficiorum, pag. 13.

Prohibentur, & annullantur Resignationes Beneficiorum cum Reservatione Pensionis, & pacto eam cassandi, pag. 15.

Occurrit abusus in expeditione Resignationum Beneficiorum inductis, pag. 17.

De Residentia Episcoporum, pag. 20.

De Concurfu, & Examine ad Ecclesiasticum Parochialium collationem, pag. 27.

CIRCA MONIALIUM Confessarios, tum de Clausura Monasteriorum utriusque sexus, ac Regularium Professione, & Ordinatione.

Super designatione Confessoriorum extraordinariorum pro Monialibus, pag. 33.

De Monialium Clausura restauranda in Portugallia, & Algarbiorum Regnis, pag. 40.

De Clausura Monialium, & facultatibus ingrediendi, & egrediendi à Monasteriis, pag. 41.

De Clausura Monialium, & admissione Familiarum in Monasteria, pag. 43.

De Clausura Monasteriorum Virorum Regularium, pag. 44.

De Ordine servando in causis super nullitate Professionis Regularis, pag. 47.

De Regularibus ab Episcopo Diocesano Ordinandis, pag. 54.

CIRCA SANCTIFICATIONEM dierum festorum.

Indultum vacandi operibus servilibus, pro quibusdam Diocæsis, pag. 59.